

Forestillingen «Superkid» retter et spark både mot barnevernet og folk som jobber i systemet

Skillet mellom teater og virkelighet viskes ut i Superkid på Torshovteatret, som formidler et viktig budskap om behovet for å satsse på barneomsorg.

Når Kingsford Siayor selv leser opp sin personlige historie, får barnevernsjournalene et ansikt, skriver teaterkritiker Kjersti Juul. Foto: Øyvind Eide

Annonse

AvKjersti Juul

ANMELDELSE

5 juni 2020

Det eksisterer en romantisk fremstilling av løvetannbarnet som sprenger seg gjennom den mørke asfalten av fattigdom, ensomhet og umulige oppvekstvilkår – og blomstrer sterkt og knallgult mot sola. I engelsk faglitteratur kalles de superkids. I den typiske fortellingen er de gjerne underdog og helt. Med soloforestillingen *Superkid* beveger skuespiller Kingsford Siayor seg bakenfor myten om løvetannbarna. For selv løvetanner trenger noe – selv om det er lite. Stykket er formet som en monolog og tar utgangspunkt i oppveksten til skuespilleren selv, det året han fyller 14. Det er en historie full av omsorgssvikt og mørke, men også en hyllest til de som ser deg.

LES OGSÅ: [Med disse fem lovendingane skal barnevernet bli mjukare](#)

Pusterom

Den nakne scenen der selv lys- og lyd-kulissene er strippet ned til et minimum, krever at skuespilleren evner å drive fortellingen frem av egen kraft. Kingsford Siayors åpne ansikt og sterke tilstedeværelse drar oss umiddelbart med. Til oppveksten i Tromsø der han bor sammen med stemor, en far som slår og en lillebror han så gjerne vil beskytte.

Vissheten om at dette er en sann historie treffer sterkt, og skygger over det som måtte skorte av tekstlig kvalitet. Her er partier som kunne hatt bedre fremdrift og mer dynamikk. Det er få forsøk på å krydre monologen med poetiske metaforer eller kunstferdige formuleringer. I stedet får vi hverdagen midt i fleisen. Skammen over å komme fra et ressursvakt hjem og energi som brukes på å skjule det. Kranglene og knyttneveslagene fra faren. Kingsford viser konkret på kroppen hvor de treffer, og drar oss i neste øyeblikk med til de etterlengtede fristedene sine. Til drømmene, kameratene, ungdomsklubben og skolerevyen.

Vissheten om at barn som lever med omsorgssvikt, er avhengig av det pusterommet fra hjemmet, som skolen, venner og naboer kan gi, treffer ekstra i den nåværende pandemien. *Superkid* har med ett blitt superaktuell. På ur-

premierer som ble utsatt på grunn av pandemien, spiller tanken på alle barn som har blitt stengt ute av fellesskapet med i monologen.

LES OGSÅ: [Det haster med masterkrav til barnevernsutdanningen](#)

Inderlighet

Vi får høre om selvmordsforsøkene hans, tidvis så detaljert at man vrir seg i stolen. Og de langt mer tørre rapportene fra barnevernet. Lest opp av Kingsford Siayor selv får barnevernsjournalene et ansikt. At saken hans blir henlagt fremstår ikke bare som en paragrafbasert saksopplysning, men noe som berører. Vi blir presentert for enkeltmennesker fra systemet, som Bjørg fra barnevernet – men vi blir aldri kjent med henne. Den drøyt timelange monologen forsøker ikke å bevege seg i dybden eller se på årsakssammenhenger, men klarer likevel å formidle et viktig budskap om behovet for mer penger til barneomsorg. Samtidig lurar noe mellom linjene: Vissheten om at et system fungerer like bra som de som jobber i det.

Superkid er et spark til et samfunn og system som ikke gjør jobben sin. For noen betyr faktisk politikk forskjell på liv og død. Kingsford Siayors lillebror tok livet av seg for ett år siden. At stykket bokstavelig talt er så blodferskt, visker på et tidspunkt helt ut skille mellom scene og sal – virkelighet og teater. Skuespillerens tårer er ekte, tekstfremførelsen et inderlig ønske om å fortelle oss sin historie. At det nettopp er så personlig treffer og gjør *Superkid* til en sterk forestilling. Et «must-see» i koronaens tid om temaer som er vanskelig, men viktig å snakke om.